

Exercitatio physica de mundi duratione

<https://hdl.handle.net/1874/341653>

EXERCITATIO PHYSICA,
 D E
MUNDI DURATIONE,
 PARS PRIOR;
 QUAM,
 SOLE JUSTITIÆ ILLUSTRANTE,
 SUB PRÆSIDIO

M. JOANNIS LUYTS,
 Philosophiæ Doctoris, ejusdemque Facultatis in Illustri
 Academiâ Ultrajectinâ Professoris Ordinarii,
publicè ventilandam proponit

NICOLAUS SNOUK, Mediob. Zelandus.
A. D. 4. Junii, horâ locoque solitis.

TRAJECTI ad RHENUM,

Ex Officina FRANCISCI HALMA, Academiæ
 Typographi, clō loc xc,

Gravissimis VIRIS,

D. JOANNI van HOORN, Illi in pagis Oo-
D. DANIELI vander RECHT, Ser-
janslant Secretario fidelissimo & mercatori justissimo;
Huic apud Medioburgenses mercatori æquissimo, Avun-
culis meis semper à me omni amoris affectu profe-
quendis :

UT ET

Clarissimis & Celeberrimis VIRIS,

D. GERARDO DE VRIES, L. A. M.
Philosophiæ Doctori, & ejusdem facultatis in celeberrimo hoc Athenæo ordinario, Professore meritissimo, Studiorum meorum, præceptori & directori summo, omni honore ac gratitudine usque ad extremum vitæ halitum colendo,

D. JOANNI LUYTS, L. A. M.
Philosophiæ Doctori atque ejusdem facultatis, in inclytâ Ultrajectinâ Academiâ Professore Ordinario, dignissimo, Studiorum meorum Philosophicorum Promotori & Fautori indefesso, Præsidi reverendo, mihi, dum vivo, nunquam non honorando :

Hanc Exercitationem

offerro & inscribo

NICOLAUS SNOUK, Resp.

EXERCITATIO PHYSICA

D E

MUNDI DURATIONE.

P A R S P R I O R ;

T H E S I S I.

I quæ nobilis est quæstio, & ventilatione dignissima in universo Naturalis Philosophiæ ambitu, ea erit, quæ de Mundi Duratione, utrum initium, nec ne habeat, instituitur. Nam si minus, omnis mascula demonstratio pro summi Numinis & existentia & essentia tantum non concidit, atque aut nihil admittitur, aut quod naturam Deum non est, merum Idolum. Contra si principio gaudeat, nihil certius liquidiusque est, quam & esse Numen, & toto Cælo distinctum, sublimiusque omni illo, quod in sensu incurrit, aut phantasiam. De Mundi Duratione non eadem quidem omnibus stetit sententia. Ex hortis Philosophi, ut cum Empirico dicam, arbitrati sunt, Mundum surrexisse, quemadmodum quæ ejus circuitu continentur omnia; quia eadem totius, quæ partium natura est, hæc verò ortui sunt obnoxia, atque ex fortuito congruoque convenientium atomorum concursu progignuntur: similiter Mundus consurrexit, quando innumerabiles atomi per inane immensum volitantes forte fortuna concurrere, aliis alias compellentibus, & sensim multiplice nexu irretientibus. Nec Mundus tantum, sed quotquot existunt, infinitos enim censuit Epicurus, quia universum & inanis magnitudine & atomorum multitudine infinitum constituit, arbitratus (ut verbis Metrodori Chii

hoc exprimam, seu, ut quidam malunt, Lampfaceni, Epicuri familiaris ac discipuli) *tam absurdum esse in Universo infinito unum fieri Mundum, quàm in magno agro unam nasci spicam.* Sic quidem Mundo initium tribuit Epicurus, atque cum ipso longè plurimi, Lucretius, Leucippus, Democritus, Heraclitus, Empedocles, Anaximander, Anaxagoras, Anaximenes, Archelaus, Philolaus, Trismegistus, ex cujus fontibus univèrsa Græcia bibisse dicitur, Plato, qui disertis verbis Mundi ortum in Timæo asseruit, quamvis nec desint, qui æternitatem ipsum affirmasse asserunt, Stoici, ut alios transeam. Verum aliter ille de Mundi principiis philosophatus est; nam atomos suas nec genitas voluit, nec creatas, sed ab æterno extitisse juxta receptissimum *ἄριστος, Ex nihilo nihilum*, quod & ad divinam virtutem extendit, juxta illud Lucretii:

Nullam rem è nihilo gigni divinitus unquam.

Cum Epicuro consentiunt omnes, quorum statim meminimus. Stoicorum mentem non semel explanat Seneca in Epistolâ LXV, inter alia inquit: *Dicunt, ut scis, Stoici nostri, duo esse in rerum naturâ, ex quibus omnia fiant, causam & materiam. Esse debet ergo, unde aliquid fiat, deinde à quo fiat. Cæterorum loco sit Cicero lib. 11. de Divin. Erit aliquid, rogat, quod ex nihilo oriatur? Quis hoc Physicus dixit unquam?*

II. Oppositam opinionem amplexus imprimis est Aristoteles, totum universum ab omni æternitate extitisse palàm magnâ animi contentione, quicquid nimium Aristotelei obloquantur, edocens. Unde penes sacerdotem Hierophontem duplici nomine incusatus dicitur, & quod, rejecto contra patrios ritus Polytheismo, unum Deum adstruxisset, & Mundum habuisset sempiternum, quem initio temporis productum univèrsa sustinebat Græcia. Eodem, quo priores, fundamento nixus est, & ante ipsum ejusdem mentis fuerunt varii, plurimosque reliquit discipulos, qui

pedibus in hanc Præceptoris iverunt sententiam. Multi ex Scholasticis multum in Scholis disputarunt & disputant pro Mundi possibili æternitate, in gratiam sui Aristotelis, existimantes, si illam evicerint, in lumen Naturæ non peccasse Philosophum, quando æternitatem ejus asseruit. Recentiores, qui mollissimè loquuntur, vix dissentiant à Scholarum Doctoribus; nam difficulter sentiunt refelli posse, qui possibilem tutantur æternitatem; alii ultra progressi rotundo pronuntiârunt ore, Mundi principium non naturam, sed Scripturam docere. Imo si convenienter suis Hypothesibus cupiunt ratiocinari, oportet, inquam, quemadmodum cognoscimus hunc mundum, seu substantiæ corporeæ universitatem nullos extensionis suæ limites habere, sic neque ipsa principium durationis habet. Nam quâ consequentiæ necessitate illam Mundo tribuunt extensionem, pari prorsus hanc debent tribuere durationem. Sic enim ex nobilibus Philosophi fundamentis inferre licet: Si Dei opera nimis ampla cogitari non possunt; si satis magnificè de creatoris potentiâ sentiendum, & de nobis ipsis non nimis superbè, tanquam si vis nostræ cogitationis ultra id, quod à Deo revera factum est; ferri posset; si quandocunque principium Durationis Mundanæ finximus, semper ultra illud aliqua spatia temporalia indefinitè extensa, non modò imaginamur, sed etiam verè imaginabilia, hoc est, realia esse percipimus, ergò cognoscimus Mundum hunc sive substantiæ corporeæ universitatem nullum habere Durationis suæ principium. Conferantur *Partis Tertie Princip. Cart. Art. 1. & 11*, atque *Partis Secunda Art. XXI*. Samuel Parkerus in *Eruditis, & elegantis Styli Disputationibus de Deo & divinâ providentiâ, Disputatione Quartâ, Sect. I.* inquit: *An Mundus sempiternus esse potuerit, imperiò cum Atheis disputatur, atque posse ostenditur.*

III. Ità videmus multos fuisse, ac inveniri hodieque, qui seu Mundum, seu ejus materiam principio durationis

carere existimant, saltem hoc per naturæ lumen doceri non posse, quum à summi Numinis liberrimo beneplacito in totum dependeat. Nos quidem nec hos, nec illos verè & tutò sentire arbitramur, sed qui tenent oppositum. Fateor, quot secula, annos, menses, dies, horas absit à nostrâ tempestate Mundi principium, silet natura; posset recentioris ævi esse, quod suo tempore urgebant Epicurei; potuissent jam lapsi esse unus, alter, & plures magni anni Platonici, neque quæ fabulati sunt de Mundi antiquitate, vetustissimis observationibus, aut historiis Ægyptii, Chaldæi, Babylonii, absolutè repugnant. Nec decèdi potest naturæ lumine, utrum Mundi materia & ordo, quo nunc nitet, coævi sint, an verò illa præextiterit, rudis indigestaque moles, aut chaos Hesiodicum, quam postmodum Deus & melior natura transformavit ex deformitate in elegantiam, ex confusione in ordinem, ex non mundo in mundum, vel ex cineribus alterius Mundi, ad instar Phœnicis, prodierit, quod Stoicis Dogma adscribitur. Nam modus productionis Mundanæ variare in infinitum potuit, propter primæ causæ infinitam sapientiam, libertatem absolutissimam, & potentiam per omnia independentem. Sed quomodocunque Mundus productus sit, nec ipse, nec ejus materia, nec materiæ corporeæ universitas, æterni sunt, aut esse possunt, quod docere aggredimur. Mundi seu Materiæ corporeæ universitatis, seu Universi, quæ nobis erunt synonyma, Durationem non esse totam simul & perfectam, sed per partes fluere, nemo, crediderim, inficiabitur; nam duratio diei proximè elapsi nunc præsens non est, ut nec proximè futuri, fugit illa, hæc appropinquat, & debet prior per sui transitum posteriori locum parare. Hinc ab omni memoriâ moris fuit, qui perdurat etiamnum, per proprias Syderum revolutiones durationis mundanæ partes observare. At motum successivum esse, & mensuram ac mensurandum ejusdem conditionis, res ipsa clamat.

clamat. Si igitur Duratio Mundi ex partibus succedentibus sibi invicem atque adeo homogeneis componitur, omnino initium habere debet; nam pars est magnitudo minor magnitudinis majoris, quæ aliquoties repetita aut magnitudinem majorem, seu totum suum constituit, aut ipsum, si sæpius repetitur, superat, & hoc obtinet in omni genere quantitatum, quæ ejusdem naturæ sunt. Proinde hoc est de partis essentiâ, ut multiplicata æquet totum, aut excedat; poterit ergo duratio par diei, horæ, minuto primo, secundo, tertio, & sic deinceps, integram Mundi Durationem, si indefinites resumatur, supergredi; quin si hæc centies, millies, & per possibilem quantamvis additionem major fieret, & illa minor, posset nihilominus hæc Durationis pars imminuta totum adeo auctum superare. Habet ergo Mundi, seu Universi Duratio initium, nec absque eo esse potest, aut concipi. Transeo ex definitione totius idem patere.

IV. Iterum, si Mundus ab æterno sit, duravit hoc præfente momento per secula aut finita, aut infinita, vel per spatia durationis successivæ ipsis æqualia, ne inanis fiat de voce contentio; nam negandum non est, quin potuerit Universum durasse, & possit etiamnum durare, absque motu Cælestium, sive durationis suæ mensurâ. Utemur tamen ad faciliorem captum vocibus seculorum, annorum, mensium, &c. Dicebam per istiusmodi spatia aut finita, aut infinita, ut enim alterutrum sit, necessum est, quandoquidem hæc contradictoriè sibi opponuntur, quæ nullum suâ naturâ patiuntur medium; quale neque indefinitum est, non nisi ad mentem relativum, cui res, quæ à parte sui verè vel finita, vel infinita est, indefinita dicitur, quando nescit, num fines obtineat, aut, si eos obtinere probè novit, nescit, ubinam aut quando sint. Itaque si per secula finita contendis durasse Mundum, admittendum igitur primum seculum, & primi seculi primus annus, mensis,

sis, dies, hora, momentum, quo ejus cœpit duratio, nec fuit ante. Implicat ergo, ut durationem sine principio finita secula constituent, neque minor est repugnantia, si inquis, infinita jam secula expirasse. Nam seculum centum annorum duratio est, atque aded in seculis infinitis centuplo plures anni erunt, & quandoquidem annus duodecim mensibus, mensis triginta circiter diebus, dies viginti quatuor horis, hora sexaginta minutis, minutum sexaginta secundis, secundum totidem tertiis absolvuntur, atque hoc pacto diminutio sine fine possit institui, per consequens aut statuendum infinita minuta tertia, aliaque hisce in infinitum minora paria esse infinitis seculis, id est exiguam particulam amplissimo toti æqualem existere, aut numerum infinitum ab aliis numeris infinitis posse superari non tantum semel, decies, centies, millies, sed & per quantumvis multiplicationem, non aliter ac quiscunque alius finitus numerus, quod, si quæ, splendida contradictio. Nam infinitum in hoc infinitum est, quod pateat, quousque absolutè patere potest, atque aded quo majus nec dari, nec cogitari potest, quia tantum est, quantum esse potest. Neque excipere licet, nunquam disputandum de infinito: Nam sanè cum finis finiti, absurdum esse, nos aliquid de ipso determinare. Est enim Canon iste falsissimus, & ipsa Auctoris sui praxi refutatus plus millies, ut aliàs ex professo ostendimus, tamque perspicuum est menti, impossibile esse, ut numero infinito alii sine fine majores dari possint, quàm ut circulus dari possit quadratus, aut sexangularis, utrobique enim oppositum in appposito manifestissimè observatur. Cum igitur Mundus per secula infinita durasse non potuit, per finita duravit, proinde nec æternus est, nec esse potest, aut potuit. Tertio ipso meridiano Sole lucidius est, Mundi durationem quolibet præsentè tempore finitam esse, ut dicere liceat, ad hoc usque momentum duravit Mundus, neque ultra, cum ergò durationis Mundanæ

danæ ipso facto detur finis, an hic esse potest sine actuali principio? an ultimum sine primo? aut an infinitum transferri potest? an potius id est finiti proprietates, uti revera est. Quin quæro, an Mundi Duratio ante diem, mensem, annum, decem secula infinita fuerit, igitur hodierna Duratio, quæ procul dubio etiam infinita est, priorem vincet per diem, mensem, secula, atque à secutura duratione, si pergat durare Mundus, in indefinitum vincetur. Imo quandoquidem singulæ mundi partes ab æterno sunt, harum omnium duratio si colligatur, quàm hæc Mundi durationem in infinitum supergredietur. Quæ quàm ideæ infiniti convenient, ex superioribus propalam est.

V. Cognoscimus præterea hunc Mundum, sive substantiæ corporeæ Universitatem omninò extensionis suæ limites habere, neque iis carere posse. Nam ejus infinitati omnes proprietates corporis reclamant, nec eam constituere possunt partes aut numero, aut magnitudine aut utroque modo infinitæ, aut partim finitæ, partim infinitæ, quemadmodum ex §. IV. non difficulter colligitur, & fusiùs ostendere, in ipsâ Disputationis ventilatione parati sumus, si cui solida minùs videbitur hæc argumentatio. At Mundo essentiâ finito infinita duratio, sive æternitas competere nullo modo potest, non magis, quàm enti infinito finita, nam attributum subjecti sui naturam semper sequitur, ipso aut reapse, aut saltem in conceptu perpetuò posterius est naturâ, & similiter ab ipso dependens; quare subjecto nullâ parte esse potest nobilius, nedum illud in infinitum excedere. Porro si Mundus essentiâ finitus est, & ex finitis partibus compositus, essentiam habet ab iis, tanquam prioribus naturâ dependentem; proinde nec ipse, nec ipsius principia sibi ex se & per se sufficere sic possunt ad existendum, ut præter sese requirant nihil, adeoque omni ratione independentia esse nequeunt, & infinitè perfecta, requirunt ergo aliud à se diversum, cui se debent, hoc est cau-

sam procreantem, cujus influxu primam adepta sunt existentiam, ac cujus continuato influxu in existendo perseverant, quam diu perseverant. Nam duratio ipsorum, quia successiva est, merè contingens est, quæ enim nunc est, modò non erat, & modò non erit; neque partes ipsius dependent à se invicem, ut nullo pacto necessum sit, ea nunc esse, quia ante fuerunt, aut futura esse, quia nunc sunt, possunt ergo fuisse, quamvis nunc non essent, & nunc esse, quamvis non essent in futurum. Quod itaque potius sint, quàm non sint, potenti causæ conservantis influxui imputandum est, quæ simul atque hunc suspendit, cessabunt illa existere, & redibit in nihilum, quod fuit antenihil. At verò quod à non esse ad esse transit, primumque accepit existentiaæ momentum, quod non nisi precario durat, singulis momentis desinere potest in existendo, id nec æternum est, nec esse potest, quapropter nec Mundus, nec ejus principia. His adde, Æternitatem meritissimo jure haberi Dei attributum, & optimum Divinitatis characterem, quæ proinde propter absolutissimam Dei simplicitatem, non magis Creaturæ transcribi potest, quàm perfectionum infinitas, necessitas existendi, independentia, ipsaque Divinitas. Excipiunt, qui tutantur possibilem Mundi æternitatem, Æternitatem, quæ in Deo est, prout in Deo est, communicari non posse Mundo, sed aliam, quæ alterius longè sit ordinis; quemadmodum infinita Mundi extensio Dei infinitati non obest, sed majori laude vim Dei extollit, quæ in unoquoque imaginabili reapse exercitata percipitur. Confer *Claub. Physica Contracta* §. 372, 373, 374, 381, 382. Similiter Mundi æternitas removet tantum omne initium, & cessationem in existendo, non partes, aut partium successionem. Verum admodum infirma est hæc exceptio; nam quia æternitas, qualis in Deo est, Mundo convenire nequit, idèd nulla ipsi potest convenire. Non enim alia Duratio sine principio esse potest,

potest, nisi quæ est sine partibus & successione earum, ut evitatum superius. Nec quicquam simile de infinitâ Mundi extensione illustrat, quæ tam impossibilis est, quàm Mundi æternitas, & vim Dei non extollit, sed tollit & enervat maximè.

VI. Denique si ulla sit opinio, quæ facilem viam sternat ad introducendum Atheismum, hæc est, quæ Mundum æternum esse, aut, quod eodem redit, posse esse existimat. Si enim æternus sit, etiam magnitudine infinitus erit, quia infinitum attributum infinitum subjectum postulat, proinde omnem notionem causæ procreantis longissimè à se removebit, quippe quæ rem extrinsecè possibilem, quæ tantum finita esse potest, facit existere; neque notionem solum causæ procreantis, sed & conservantis: quod enim ad existendum sibi sufficit, sufficit quoque sibi ad continuandam existentiam. Cui ergo bonæ rei Numen erit? Imo proclive erit, si non necessarium, ex hac hypothese cogitare, unam tantum dari posse substantiam, quæ necessariò existat, infiniteque perfecta sit, nempe Mundum, qui cum Deus, si admittatur, coincidat. Et utinam multis hodie non stare hæc mentis sententia! Hæc imbuti fuere plurimi ex antiquis, qui Mundum, sive ipsius materiam, æternum esse voluerunt, non aliud agnoscentes Numen, hoc est nullum, convenienter quidem suo principio. Ex cæteris magnum illud Ingenium, quod si aliàs, hæc minimè sine mixturâ dementiæ est, Senecam audiamus, qui *Natur. Quest. lib. II. cap. XLV.* de Jove loquitur, custode, rectoreque universi, animo ac spiritu, mundani hujus operis domino, & artifice, cui, inquit, omne nomen convenit. *Vis illum fatum vocare? non errabis. Hic est, ex quo suspensa sunt omnia, causa causarum. Vis illum providentiam dicere? rectè dices. Est enim, cujus consilio huic mundo providetur, ut inconcussus eat, & actus suos explicet. Vis illum naturam vocare? non peccabis. Est enim, ex quo nata sunt omnia, cujus spiritu vivimus. Vis illum vocare mundum?*

non falleris. Ipse enim est totum, quod vides, totus suis paribus inditus, & se sustinens vi sua. Idem Etruscis quoque visum est. Neque aliter Plinius ab initio libri II. *Aduadum*, & hoc, quod nomine alio *Calum* appellare libuit, cujus circumflexu reguntur cuncta, numen esse credi par est, aeternum, immensum, neque genitum, neque interiturum unquam. Et paulo post: *Sacer est, aeternus, immensus, totus in toto, imo verò ipse totum.*

VII. Quin hæc opinio de Mundi aeternitate argumenta, quibus facile expugnari potest Atheismus, infringit plurimum, atque illud imprimis, quod trito Canone nititur, *In causarum subordinatione non datur progressus in infinitum.* Quid enim repugnat, ut majores nostri sint à suis parentibus, hi iterum à suis, atque ita in infinitum ascendendo, cum Mundi ordo, qui nunc viget, atque per secula viguit, æquè aeternus esse possit, quàm ipse Mundus, attributum, quàm subjectum. At hoc si possibile est, humi sternitur omne argumenti robur, aliàs si Mundus esse cœpit, tam evidentis, & solidi, ut nulli demonstrationi Mathematicæ cedere necessum habeat, cæterorumque ferè argumentorum basis sit. Hoc quidem, fateor, inficiatur Cartesius, qui & Canonem incertum autumat, & ineptam argumentationem, quamvis in sacris non semel adhibitam, quæ in eo extruitur; contra omne ponit præsidium in Ideâ. Verum illud probare nequit, huic frustra fidit. Quid enim, si neget Atheus, nos habere ideam Dei ingenitam, claram & distinctam, ipsa proderit? Hoc verò ex suâ hypothesi negare debet; nam si Deus concipi possit, esse potest, at si esse potest, est, cum, si non sit, nunquam esse possit ens necessarium, & independens, siue Deus. Neque à rerum Finibus, qui in Terrâ sunt obvii, Deum esse Atheis, ut nulla pateat evasionis aut cavillationis rimula, demonstrabis, quod doctissimi Parkeri institutum est, si Canon superior infirmus sit. Itaque cum sententia de Mundi seu reali, seu
possibili

possibili aternitate Atheis impensè faveat, oppositaque ipsos debellet, quàm quod maximè, liquet non imperitè cum iis disputari, an Mundus sempiternus esse potuerit, præsertim cum negativam solidissimè superiùs nos evicisse arbitremur. Sed clariùs hoc apparebit, quando affirmantium argumenta momento suo ponderaverimus, quod proxima fiet occasione.

Annexa Defendentis.

- I. **L**egitimè Philosophaturum ad principia per se nota (quorum omnium primum agnosco, impossibile est idem simul esse & non esse) ut totius Philosophiæ basin, attendere oportet.
- II. Illicita igitur & impia est uniuersalis Cartesii dubitatio; dum sese ad ipsum rationis lumen, Deum Ter Opt. Max. extendat.
- III. Quà se nullus naturaliter, ideoque nec per decantatum, Cogito, ergo sum, liberare potest, quod cum destitutum sit requisitis conditionibus, nomen principii, multò minus primi nequaquam meretur.
- IV. Ex quo sine fundamento distinctio mentis humana à corpore infertur, & falsæ sequuntur theses, mentis essentiã solà cogitatione absolvi, mentem nullibi existere, & illam corpore notioerem esse.
- V. Multò minus igitur idea, quam de Deo habemus, omnium clarissima & distinctissima est, cum infinita ejus perfectiones caprum nostrum tam arctum & finitum infinitis modis excedant.
- VI. Agnosco tamen innatam & acquisitam Theologiam Naturalem inter se verè distinctam; quare dari non posse atheos speculativos affirmo.
- VII. Præcticos verò dari experientia prob dolor! abundè docet, contra quos invictè & modo in sacris comprobato à causis subordinatis summi Numinis existentia adstruitur.

VIII. Me-

VIII. Merito Cartesius mundum suum vorricosum figmentum
& fabulam appellavit, cum creationis Historie palam ad-
versetur, & per motus mechanicos stare non possit.

IX. Quoniam mundus nec est, nec esse potest infinitus; natura
corporis enim repugnat, & infinitas solius Dei attributum est.

X. Quapropter spatia imaginaria, sive non extensa extra hunc
mundum, in quibus Deus omnipotentia sua alios mundos
producere potest, dari statuimus.

F I N I S.

Ad præstantissimum

VIRUM-JUVENEM

NICOLAUM SNOUKIUM,

publice defendentem.

Elliger ut miles cinctus fulgentibus armis
Nulla pericla timet: verum de pectore mit-
tit

Attonitas curas: omni formidine servat
Pectus jam vacuum: rabidum superasse inimicum
Hoc satis est ipsi: sic tu quoque prælia nulla,
Docte, times, SNOUKI: sed semper ad arma paratus
Adversos hostes vincis, qui dogmata falsa
Ponunt. Ast aliter visum tibi vera probare.
Nam mundum statuis, defendis non potuisse
Æternum, frangis sic tritum dogma SPINOSÆ
Felix ô nimium felix: cui flammeus ardor
Incubuit dicto penetrare dolosa stropharum.
Hinc tibi summus honos, ingens tibi gloria surgit
Inter honoratos, nullum peritura per ævum.

Raptim apposuit ex amicitia hæc

I. T.